

Teatrul de Stat din Reșița

**AUSPICII
FAVORABILE**

Invitat de A.T.M., Teatrul din Reșița a prezentat publicului bucureștean trei spectacole: Într-o singură seară de Iosif Naghiu, Pogorâra iarna de Maxwell Anderson și Profesiunea doamnei Warren de B. Shaw. Cei doi sau trei ani, cîți au trecut de la ultima vizită a colectivului reșițean în Capitală, au pus pe activitatea lui artistică semnele unei vizibile înviorări. Sub auspicțiile favorabile ale unui directorat tînăr, energic și destoinic, bucurindu-se de infuzia de „sînge proaspăt”, datorată cîtorva dintre cei mai buni absolvenți din ultimele promoții ale Institutului, teatrul reșițean (deși lucrează în condiții vitrege, fără o sală proprie și fără posibilitatea de a-și organiza și ritma armonios munca de pregătire a spectacolelor) nutrește ambiția și, în bună măsură, izbutește să egaleze, dacă nu să și întrecă, alte colective de aceeași categorie, să-și situeze realizările în rîndul reprezentațiilor meritorii actuale. Efortul de a intra în marea viață teatrală a țării, dorința de mai bine, strădania de a lupta împotriva izolării își găsesc rațiunea și împlinirea în primul rînd în programul repertorial, evident dificil și exigent, capabil de a stabili o legătură strînsă cu publicul. Includerea pe afișul reșițean a unor piese din dramaturgia originală nouă ca: **Puterea și Adevărul**, **Într-o singură seară**, **Simbătă la Veritas**, **Vikingii**, împreună cu lucrări străine reprezentative ca: **Pogorâra iarna**, **Profesiunea doamnei Warren**, **Azidul de noapte**, **Ruy Blas**, deaceastă dată, prin aceasta, la realizarea unor spectacole de răspundere, la punerea în valoare a tuturor forțelor de care dispune colectivul și totodată la crearea unui climat de interes în jurul activității teatrului.

Atmosfera creatoare instalată în teatru, străduința de a conferi spectacolelor un stil, constituie premisele unui progres cert. Cei 4 000 de abonați permanenți, afluența de spectatori înregistrată, în ultima vreme, acasă și în deplasări, vorbește clar despre drumul deschis de teatrul reșițean către educarea sănătoasă și sigură a gustului publicului din vechea cetate a oțelariilor. Nivelul la care s-a ajuns poate să satisfacă nu numai cerințele publicului local, dar și exigentele confruntării cu Bucureștii.

Puse în scenă de regizori diferiți, cele trei spectacole ale turneului manifestă o tendință comună: dorința de a acționa puternic asupra spectatorilor, de a le transmite o anume stare de spirit, de a-i face părtași la ideile vehiculate, de a-i obliga să ia atitudine față de personajele și întâmplările pieselor. Mai de-a dreptul și mai violent exprimată în Pogorâra iarna, de către tînărul regizor Gheorghe Rada, mai temperată și mai ascunsă în Profesiunea doamnei Warren și Într-o singură seară, de către „veteranul” Eugen Vancea, această tendință spre regia mobilizatoare reprezintă un element pozitiv al activității teatrului reșițean. Faptul ne îndreptățește încrederea în efortul de a ne lătura de pe această scenă mediocritatea, indiferența și rutina, de a instaura, și aici, la Reșița, un spirit nou, contemporan, de gîndire în arta spectacolului.

**ÎNTR-O SINGURĂ
SEARĂ**
de Iosif Naghiu

S-au spus multe despre această premieră reșițeană, chiar în paginile revistei noastre *). După cele două versiuni pe care le-am văzut cu reputații actori de la „Bulandra” și de la Naționalul ieșean, m-am dus la spectacolul de la Reșița cu oarecare teamă; și iată, am fost cucerită de modul simplu și sincer în care sînt văzuți, înțeleși și înfățișați, în această variantă reșițeană, eroii de astăzi, de aici, de la noi. Întreaga greutate a montării a căzut pe umerii tinerilor și foarte tinerilor actori: Cornel Manolescu (Marcu), Ion Anestin (Oniga), Emilian Belcin (Petre). Mi-a plăcut să constat la acești absolvenți, dincolo de disponibilitatea compozițională și stăpînirea în expresie, autenticitatea în evocarea biografiilor personajelor, în dezvoltarea originii conflictului lor, a sentimentelor contradictorii ce le apropie și le despart. Crezînd cu sinceră ardoare în ceea ce aveau de spus, tinerii interpreți n-au găsit necesar nici să declame retoric, nici să apese pe replici; nu le-au rostit ca și cînd ar fi fost revelații, ci

*) Teatrul nr. 11/1974.

Ion Anestin (Onița) și Cornel Manolescu (Marcu) în spectacolul „Într-o singură seară” de Iosif Naghiu

le-au dat sensul unor idei cunoscute și de ei, și foarte familiare spectatorilor, idei care trebuie, totuși, repetate încă o dată, pentru a atrage atenția (așa cum a dorit și autorul), asupra a ceea ce înseamnă cu adevărat prietenia și durabilitatea unui sentiment. Chiar acolo unde actorii n-au reușit să depășească dificultățile vârstei eroilor, atașamentul și vibrația lor față de mesajul pe care-l aveau de transmis au supliniț lipsa acestei „maturități” biologice. Tonul autentic și familiar, faptul că interpreții au știut să aducă pe scenă adevărul vieții, au conferit spectacolului o deosebită forță de convingere. Chiar și în prezența personajelor de mai mică importanță — Șoferul (Dan Turbatu) și Vecinul (Zeno Balint) — am simțit vibrația unui crez artistic, necesar compunerii atmosferei specifice textului, comunicării relațiilor subtile și nuanțate dintre interpreți. Mai puțin expresive și cam lipsite de vlagă mi-au apărut și mie, ca și altora, personajele feminine. Important

este că, și la cea de-a treizeci și treia reprezentare a sa, piesa lui Naghiu a apărut la fel de proaspătă, evidențiind munca atentă și migăloasă a regiei, corectitudinea profesională, echilibrul, legătura spontană, emoționantă dintre interpreți.

PROFESIUNEA DOAMNEI WARREN

de G. B. Shaw

Data premierei : 13 iunie 1974.

Regia : EUGEN VANCEA. Scenografia : FLORICA MĂLUREANU.

Distribuția : ELENA ALBU (Vivie) ; VASILE BALU (Praed) ; TANȚA LAKE (Doamna Warren) ; ION ANESTIN (Crofts) ; EMILIAN BELCIN (Frank) ; CRISTIAN PIRVULESCU (Samuel).

La ridicarea cortinei, decorul, cu totul neobișnuit, șochează, aproape taie respirația. Un ering, un luminis verde, într-o mare de sălcii plângătoare, într-un hățiș de ramuri subțiri, înelcite și asimetrice. Acest cadru, de-o remarcabilă expresivitate și strălucire plastică, de sugestivă originalitate, aparținând Floricăi Mălureanu, pare să fi fost destinat mai curând unor spiriduși sau ondine, și nicidecum personajelor lui Shaw. Și totuși... Cînd în acest cadru mirific încep să apară, în splindidele lor costume de epocă (mătăsuri colorate în nuanțe șterse de mov, de gri, de marron, alternînd cu câteva pete de negru și alb), personajele, învăluite în acordurile sublime ale muzicii lui Vivaldi, sesizezi de îndată intenția ironică, spirituală, a creatorilor spectacolului, ideea de a realiza un contrast între frumusețea bucolică a peisajului, desenul perfect armonizat și elegant al cadrului, și într-atît de „neplăcutele” și deloc frumoasele fapte petrecute între și cu eroii lui Shaw. Prin economia de mijloace, prin expresivitatea liniilor, prin dinamismul grațios și transparența volumelor, acest cadru plastic conferă, dintru început, o înaltă ținută montării reșitene.

Neîndoielnică este, apoi, reușita regizorului în ritmul, în nervul spectacolului, în reliefarea vivacității și laturilor comice ale textului, fără a sacrifica semnificațiile lui dramatice grave. Accentul este pus pe rolul tinerei Vivie, pe aspirația ei către emancipare, către împlinirea prin muncă cinstită, aspirație înfrîntă de condiția nedemnă a mamei sale și